

Hvorfor gaar det ærede Medlem ikke i Spidsen for alle Thyboerne op for at sige alt dette i Stedet for alle disse Adresse, der Sngenting udrette? Men det gjøre Ministeriets Venner ikke. Vi se den ene Gang efter den anden, at Ministeriet lader Sager falde som det og dets Venner først have gjort det største Væsen af og tillagt den allerstørste Betydning. Jeg taler her ikke blot om Forsvarsagen, men ogsaa for Exempel om Toldloven. Saalænge disse Sager ikke ere forfaste, saalænge det ikke har viist sig, at Ministeriet ikke kan sætte Noget igjennem, saa sættes der uhyre Pres paa, og der tales om hele Landets økonomiske Fremskridt, dets Ære, Selvstændighed, fordi man haaber at kunne stable hele Befolkningen op imod os og vise, hvilke skammelige Menneſter her ere til Stede, at vi kunne sætte saadanne Sager til Side. Men, naar Regjeringen ikke kan magte saadanne Sager, skulde Konsekvensen vel være den, at Regjeringen siger: Nei, det Ansvar vilde vi ikke have paa os at lede et Land videre i den Afgrund, som vi have set, dette fører til. Men Regjeringen bliver siddende og kjører i Afgrunden Hvorledes vil det ærede Medlem forsvare dette. Det, vi anse over, er, at Regjeringen for Exempel tager en Finantslov, om hvilken den selv i Landsstinget erklærer, at det er tvivlsomt, hvorvidt den kan forsvare at reggere med den, uden at den kan anføre anden Grund end, at det tjener Partiets Interesse — jeg veed ikke, om Regjeringen selv anfører dette, maafte den kun lader sine Venner sige dette, men den modsiges det ikke. Det kan være taktskelligt at gjøre dette; men det tjener kun et Inævert Partiformaal at tage en Finantslov, om hvilken Regjeringen selv paastaar, at det er tvivlsomt, hvorvidt det er forsvareligt at reggere med den. Hvorledes kunne de Herrer, som tale om Sagerne selv, om Landets Fremskridt, og om at de albeles ikke kjende til Storpolitikk — dette betragte de som den afsthylligste Ting i Verden — hvorledes kunne de støtte en saadan Regjering og forsvare den? Hvorledes er dette muligt? Deres Regjering er jo netop en Regjering, som ikke kjender til noget Andet end Storpolitikk. Der er ikke en eneste Sag, som Regjeringen noget Dieblif har viist Interesse for. Hvis det er Interesse for Lovforslagene at lade dem trykke, da er det en billig Maade at vise Interesse paa. Nei, det at sætte Personen ind paa Sagen, det har Regjeringen kun gjort ved en eneste Sag, og det er paa sit eget Partis Forbliven ved Magten og ikke paa noget omhelst Landet. Vi bestride ikke Kongens Ret, men vi bestride et enkelt Partis og Regjeringens

moralske Ret til, for at holde sit eget Parti ved Magten, at tilfidesætte alle Landets store Interesser, som de selv erklære for Livsspørgsmaal, og gjøre det i aabenbar Strid med Forsatningens Bestemmelser. — Det ærede Medlem kom tilbage til sin theologiske Bemærkning, som han naturligvis var sær- lig glad ved. Jeg skal takke det ærede Medlem for den Dplysning, men jeg vil ikke tale om Theologi med ham. Jeg tror ikke at det ærede Medlems Katekismus er vel funderet, men saa meget vil jeg dog sige, at det glæder mig — (Afbrydelse af Sagd) ja jeg bryder mig slet ikke om, hvad det ærede Medlem siger, — at det glæder mig for det ærede Medlem fra Thifted, at han ikke er mere katholsk, end han saadan er af Naturen, thi hvis han havde været det, saa vilde det, hvis det forholder sig rigtig, hvad han sagde, og hvis han skulde have havt Biff for hver Gang, han har begaaet en politisk Undladelses — eller Overtrædelseslynd, være gaaet ham ilde, saa vilde der ikke have være Meget af ham tilbage. Endelig vil jeg nu til Slutning gjøre een Bemærkning. Jeg vil nemlig sige, at Befolkningen ikke har erklæret: Vi ønske ingen Reform. Jeg siger udtrykkelig dette, for at dette Stiford ikke skal gaa omkring som en Undskyldning for, at man lader Alting falde, endogaa det, som man selv har fremjat. Det har Befolkningen ikke erklæret, men den har erklæret: Vi kræve ubetinget vor grundlovmæssige Ret, og hellere end at opgive den vilde vi finde os i en Række af Aar at lade Alting gaa paa Regjeringens Ansvar, saa slet som det nu gaar i Landet; thi vi ere fuldkomment overbeviiste om, at det nok skal faae en Ende en Gang. De Herrer faae ikke mere Befolkningen bort fra dette fuldt berettigede Skridt. De Herrer have engang faaet Befolkningen, i 1866, til at gjøre væsentlige Indrømmelser imod Løfter; men de Løfter er der Sngen, der har holdt — Sngen. Befolkningen er, for at sige det rent ud, blevet narret, og nu denne Gang, maa De derfor finde Dem i, at Befolkningen holder paa sin lovlige Ret, som den paa sin Side heller ikke vil sælge for den Ret Lindsen, som man byder den. Hvis man tror, at man kan true eller lokke vor Befolkning bort fra dette, saa vil jeg dog sige, at De maa hufte, at nu have de Herrer truet og loffet saa tidt, at nu hjælper det ikke mere. — Befolkningen er berettiget til af Regjeringen at forlange det Standpunkt, som jeg her har karakteriseret. Jeg siger udtrykkelig: Regjeringen i al Almindelighed, fordi det atter og atter og nu sidst ogsaa fra det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dinejen) er